

[Ingolf Knudsen.]

gernes synspunkter og uden et reelt politisk flertal bag sig. Og hvad værre er: de møder ikke vælgerne ved kommunevalget, idet de som påpeget vælges indirekte af borgerrepræsentationen. Nogle af borgmestrene har vist ikke været på direkte valg i op imod 20 år.

For 2 år siden blev det oplyst, at et i kommunen nedsat forfatningsudvalg arbejdede på højtryk, og at der snart ville foreligge en redegørelse. Denne redegørelse er endnu ikke blevet offentliggjort, til trods for at udvalget har været nedsat siden 1936.

Som kuriosum kan nævnes, at den københavnske forfatning går tilbage til 1857, og at der i alle disse år kun er foretaget ubetydelige ændringer.

Berlingske Tidende har i en leder den 5. februar 1974 behandlet mit spørgsmål . . .

Formanden siger, at min taletid er udløbet, derfor slutter jeg nu.

Indenrigsministeren (Jacob Sørensen):

Efter den gældende lov, der er fra 1938, består Københavns kommunalbestyrelse af en borgerrepræsentation og en magistrat. Borgerrepræsentationen har den besluttende myndighed i kommunens anliggender og herunder også bevillingsmyndigheden.

Magistraten, der foruden af overborgmesteren består af 5 borgmestre og 5 rådmænd, har kun administrative beføjelser og må fremsætte sine forslag for borgerrepræsentationen. Magistraten udøver sin myndighed dels ved fællesbeslutning, dels gennem afdelinger, der forestås enten af overborgmesteren eller af en borgmester. Overborgmesteren er magistratens formand og har et særligt ansvar for kommunens økonomiske forvaltning.

Medens der i landets øvrige kommuner gælder den almindelige ordning, at den umiddelbare forvaltning varetages af stående udvalg, som nedsættes af kommunalbestyrelsen for dennes funktionstid, og som er fuldt ud afhængige af kommunalbestyrelsen, er der i forfatningslovgivningen for København tillagt magistraten en vis selvstændighed i forhold til borgerrepræsentationen.

Som begrundelse herfor blev det under forberedelsen af 1938-loven bl. a. fremført,

at kommunens størrelse og administrationens omfang nødvendiggjorde såvel en stærk folkerrepræsentation som et stærkt administrativt kollegium, hvis kommunen skulle ledes på en økonomisk og samtidig demokratisk måde.

Magistratens selvstændighed beror først og fremmest på reglen om, at den vælges af borgerrepræsentationen for 8 år ad gangen. Endvidere gælder efter den kommunale valglov, at magistratsmedlemmer ikke er valgbare til borgerrepræsentationen. Hvis en borgerrepræsentant vælges til borgmester eller rådmand, må han således udtræde af borgerrepræsentationen, men han vil som magistratsmedlem have ret til at overvære borgerrepræsentationens møder og til at tage ordet.

Endelig kan jeg nævne, at afgørelsen af, hvem af de valgte borgmestre og rådmænd der skal overtage eller tilforordnes de enkelte afdelinger, er overladt til magistraten selv.

Det hører med til det billede, jeg her har søgt at skitsere, at visse øvrighedsanliggender, der i det øvrige land varetages af en statsmyndighed, ifølge lovgivning er henlagt til magistraten.

Som bekendt er der i visse større byer med hjemmel i den kommunale styrelseslov ved styrelsesvedtægt etableret magistratsordninger. Disse adskiller sig dog fra den, der gælder i København, idet rådmændene, der forestår de enkelte afdelinger, ligesom borgmesteren skal være medlemmer af kommunalbestyrelsen og vælges for dennes funktionstid.

Ingolf Knudsen (CD):

Det var jo en historisk redegørelse, som ikke var ukendt. Jeg synes nok, at indenrigsministeren slipper over det centrale i mit spørgsmål: om det er rimeligt, at Københavns kommune opretholder denne særordning, hvorefter en borgmester kan vælges for 8 år uden på noget tidspunkt i den tid at blive underkastet den dom, som alle andre folkevalgte i dette land stilles over for.

Samtidig tog indenrigsministeren heller ikke stilling til, om han synes, det er rimeligt, at sådanne særordninger gælder for andre dele af administrationen i København, f. eks. inden for skolevæsenet og in-